

DILLUNS / ANTONI DALMASES

Tot està per fer i tot és possible

Quan ha entrat dins del cotxe ha fet una ganyota de cansament. Un dia dur, un altre. Per un instant dubta i pensa si seria millor tornar a casa, dutxar-se i asseure's a escoltar música una estona, tot esperant que torni tota la família. Si ho fa, si se'n va cap a casa, segur que la seva dona s'estranyarà —«No m'has dit que aniries a veure el partit?»— i aleshores ell es veurà obligat a explicar-li que està massa cansat, i sobretot encaparrat per la feina, que les coses marxen a dures penes, que ja fa massa que està tip de lluitar contra enemics que semblen multiplicar-se: els mercats, la dissort, els impagats, els terminis, la competència i un etcètera que cada dia pesa més. Però està segur que si se'n torna a casa, només que li insinui la preocupació, ella voldrà saber al detall com van les coses, i llavors s'amoïnarà i es passaran el vespre parlant-ne, ell queixant-se i ella mirant d'animar-lo sense saber com... Ja ha passat més d'un cop. I no, ara no ho vol. Per això engega el cotxe i es dirigeix a l'estadi.

La cridòria i la gentada l'han engolit. Banderes, somriures, nervis. Al matí, quan s'ha llevat, el primer que li ha vingut al cap ha estat el partit. I una fiblada d'emoció l'ha remogut per dins. Avui, aquest dilluns 29 de novembre del 2010, havia de ser un gran dia, però el seguit de problemes immediats ha anat apaivagant la passió pel futbol que sent tan viva des de ben petit. I ara s'empipa, en pensar que potser a poc a poc li mataran també aquesta petita il·lusió. «No, no em deixaré robar la il·lusió», xiuxiueja. Ocupa el seu seient i saluda els coneguts dels seients del voltant, amb uns quants comentaris de compromís —«Fresqueja». «A veiem què, avui...». «És un partit important, si els guanyem anirem líders...». «Quins nervis, oi?». Sent les paraules i assenteix, però la multitud i el soroll de l'expectació encara no acaben d'esborrar-li la boira que porta dins. Fins que sona l'himne i salten al camp els jugadors, i ell es posa dret com els altres, per costum, i es troba picant de mans rítmicament.

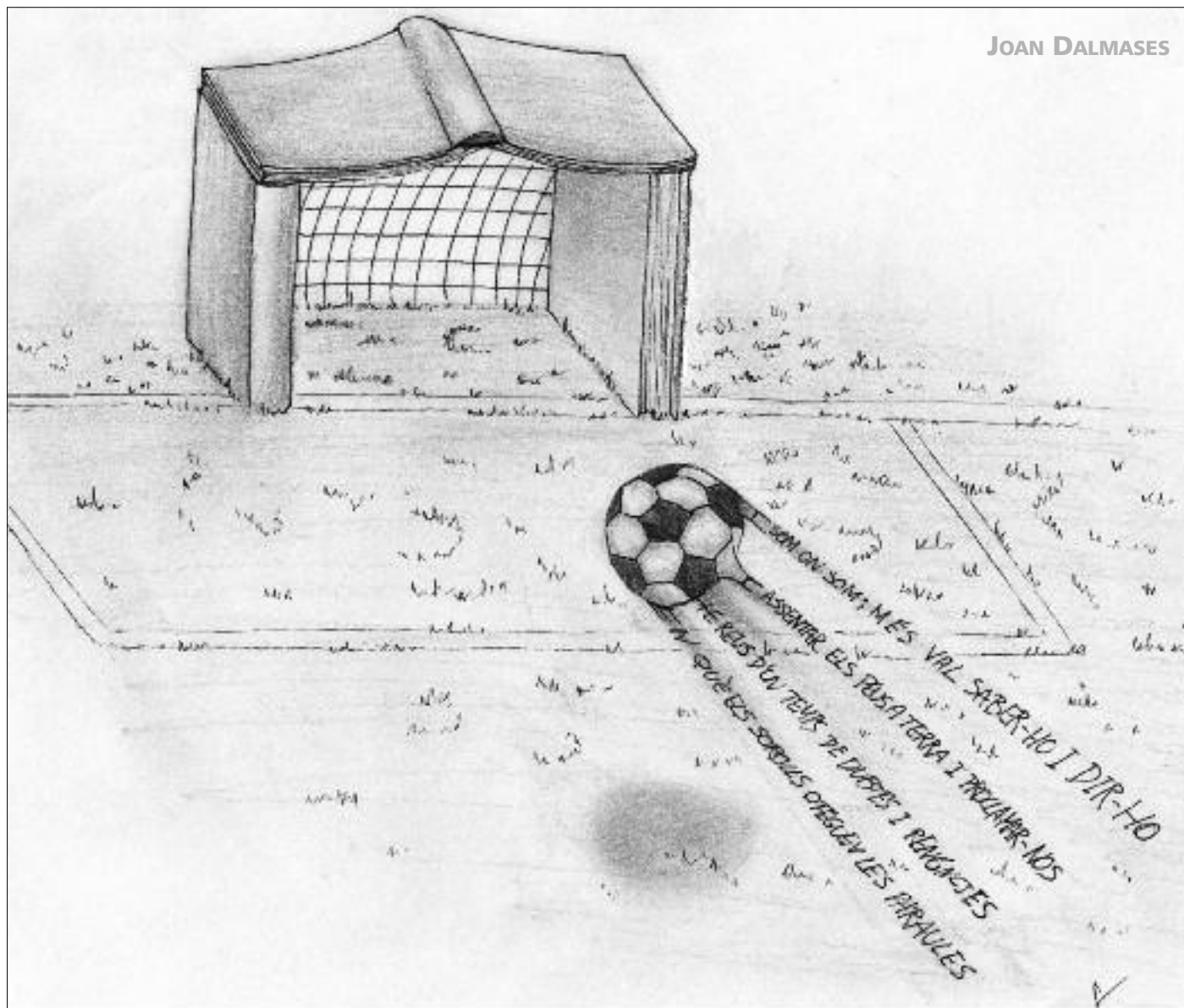
Lavors, quan el partit comença, els nervis es transformen en emoció i la passió que s'encomana dels uns als altres se l'emporta. El joc de l'equip és esplèndid i provoca una onada de goig que s'emporta el públic admirat. Per això tothom aplaudeix i celebra el plaer de l'espectacle precís, elaborat, d'una bellesa inusual, estranya, que es completa amb espurnes de genialitat inesperada. Ara ja es troba lluny de tot, engolit per la força i la intensitat del joc de precisió que els onze homes desenvolupen damunt de la gespa. Arriba un moment que l'exhibició enlluerna i, més enllà dels gols —un! dos!—, el públic es rendeix a l'obra d'art que contempla. Es feliciten els uns als altres, amb els veïns de localitat, se somriuen i s'abracen, després del tercer gol. Quan l'han acabat de marcar, ell es frega els ulls i això fa que estigui a

punt de perdre's el quart, que no triga ni tres minuts a arribar. La cridòria és enorme, la impotència del contrincant esdevé violència patètica i ridícula, que es veu subratllada encara per un cinquè gol que arrodoneix la nit del recital històric.

Surt de l'estadi, eufòric, compartint amb la multitud el privilegi alegre d'haver assistit a una demostració irrepètible. «Demostració irrepètible», pensa dins del cotxe, tot fent cua per l'avinguda. I aleshores la paraula «demostració» se li clava a la ment. Acaba d'assistir, efectivament, a alguna cosa més que un partit de futbol. Ha estat la prova irrefutable que el treball d'un equip dirigit amb criteri i ordre, amb les idees clares i marcant bé els passos d'un procés, porta a la victòria. No és cap novetat, es diu, que cal algú amb capacitat de dirigir per assolir l'èxit d'un propòsit. L'èxit d'un propòsit. Ell també té un propòsit, naturalment. Hi lluita cada dia, per aquest propòsit. I el que acaba de contemplar a l'estadi és que els propòsits, a més d'un director amb criteris clars i capacitat d'ordre, de generar confiança i tranquil·litat, necessiten un equip capaç, format per gent que conjugui el talent, la força, la capacitat i el goig de la feina ben feta. No es fan cinc gols i desenes d'oportunitats trenades amb precisió artística per casualitat. Talent, esforç, capacitat i el gaudi de la feina ben feta. Aquestes són quatre de les característiques principals de l'èxit d'un equip, sempre amb un marge per a les explosions improvisades d'un geni.

Les instruccions des de la banda, planificades pels tècnics, ben comunicades a cada un dels membres de l'equip en qui confien, per tal que cada un faci la seva part del treball, amb el seu toc, la seva pròpia capacitat, la seva potència, la seva intensitat... amb el talent de tots al servei d'un projecte, d'una idea que cal estimar. Tots pressionen, tots ataquen, tots defensen: tots hi creuen. Hi ha líders que estableixen jerarquies dins del camp, naturalment, però són els primers a sacrificar-se quan cal. Es tracta de renunciar al lluïment personal per assolir el resultat desitjat. No hi ha tàctica més clara i aparentment senzilla. Si el grup es passava la pilota amb preciosos moviments sincrònics és perquè treballava amb seguretat i alegria, amb l'harmonia estudiada que, a més, el públic, tothom, aprecia i valora. Cal valorar, doncs, el treball fet amb ganes que porta a la victòria final, que és la satisfacció de la feina ben feta.

Fa estona que ha entrat al garatge. El cap li bull d'idees. Ha agafat un bolígraf i, assegut al cotxe, anota les reflexions que el partit li ha anat suggerint, perquè hi veu un camí modèlic per aplicar al seu projecte, un mirall on reflectir la seva realitat quotidiana. Una demostració, efectivament. Ha estat una demostra-

ció, com ha pensat abans. El que no vol pensar és que sigui «irrepetible». Ell la vol repetir. La repetirà.

Puja a casa, amb el somris als llavis. El partit, un plaer. La demostració, vital. El resultat: el primer dia d'una nova tàctica. No sap per què, quan posa la clau al pany, li vénen al cap unes paraules, des de molt lluny, ara no sap d'on: «...*que tot està per fer i tot és possible*». Més tard recordarà que són d'un poema de Miquel Martí i Pol, i que segurament li han vingut perquè clouen bé la lliçó que acaba de rebre.

Quan entra a casa, la seva dona li somriu, perquè ja sap el resultat i el suposa feliç.

- Estàs content, eh? Ha anat bé el partit, oi?
- No ho saps prou... —li respon.

Poc després recorda uns quants versos més del poema, que defineixen prou bé el seu estat: «*De res a poc, i sempre amb vent de cara*».

Busca el llibre —*L'àmbit de tots els àmbits*— per trobar-hi unes quantes paraules sàvies més, que van al moll de l'os dels seus propòsits: «*l som on som; més val saber-ho i dir-ho / i assentar els peus a terra i proclamar-nos / hereus d'un temps de dubtes i renúncies / en què els sorolls ofeguen les paraules...*»

Els versos parlen d'ell. S'admira d'aquest vespre que l'ha dut a recuperar la poesia després de tants anys, i la visió humana del futbol. La vida, es diu, té cops amagats.

Tanca el llibre i el posa a la maleta per demà, perquè quan arribi al despatx reunirà la gent per dir-los que sí, que si ells hi estan disposats i volen i saben treballar per l'èxit de l'empresa, realment tot serà possible.

EDICIONS DE GRÀFIC SET

FINA MERALLES

TESTAMENT VITAL

EDICIONS DE GRÀFIC SET

JOSEPA BLANCH

PASSEJANT PEL MÓN

EDICIONS DE GRÀFIC SET

El put petit

De venda en llibreries